

Arrest

nr. 162 889 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. OVERDIJN loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een van origine Pashtoun behorende tot de Turi-stam (sub-stam Duperzai). U bent tevens een sjiïet en bent geboren en getogen in het dorp Burki gelegen nabij Parachinar in Kumar Agency (KPK provincie) in Pakistan. U woonde er tot 9 mei 2015.

De situatie in uw regio van herkomst is slechts sinds 2007. Uw regio wordt sindsdien geteisterd door sektarisch geweld tussen sjiïeten en soennieten. Groepen zoals Daesh (IS), de Taliban, Al Qaida, de Haqqani groep hadden hierbij de ambitie de sjiïtische bevolking uit te moorden.

De hoofdweg die Parachinar met (Thall en) Peshawar verbindt, was sindsdien lange tijd afgesloten door de oorlog. Konvooien van sjiïeten die probeerden te passeren werden op deze weg aangevallen door

gewapende groeperingen zoals Daesh en de Taliban. Wanneer er incidenten zoals zelfmoordaanslagen voordeden, stond u in het verleden mee in voor het brengen van de gewonden naar het hospitaal en het doneren van bloed. U deed dit via een lokale organisatie. Ofschoon de laatste maanden en jaren de situatie verbeterd is en deze weg opnieuw open is, blijft het onveilig om van en naar uw regio te reizen. Ook u en uw dorpingen werden bedreigd door Daesh en de Taliban. Via de walkie-talkie maanden ze u en uw dorpingen verschillende keren aan het dorp te verlaten. Ze dreigden ermee jullie anders te zullen doden. Uw familie adviseerde u vervolgens de regio te verlaten.

Op 9 mei 2015 verliet u uw dorp en reisde eerst naar Peshawar. Van daaruit reisde u door naar Lahore, van waaruit u op 10 mei 2015 met uw Pakistaans paspoort voorzien van een geldig visum het vliegtuig nam naar Iran. Vanuit Iran ging het met de bus en te voet verder naar Istanboel in Turkije. Vanuit Turkije reisde u per boot vervolgens naar Griekenland om van daaruit via Macedonië, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar België door te reizen. Op 3 juli 2015 diende u in België een asielaanvraag in.

U vreest bij terugkeer naar Pakistan de Taliban en Daesh. U kan ook niet elders terecht in Pakistan daar leden van uw gemeenschap ook daar gevangen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een Engelstalige geboorteakte opgemaakt en afgeleverd door het Office of the Municipal Committee Parachinar Kurram Agency op 29 juli 2015; een attest afgeleverd door de secretaris van Anjuman-e-Hussa(i)nia te Parachinar op 28 augustus 2015; en een police clearance/character certificate afgesloten op 30 juli 2015 en medeondertekend op 31 juli 2015.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen, wist u er het CGVS niet van te overtuigen dat u aldaar verbleef tot mei 2015, zoals u beweert (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het lijkt er zeer sterk op dat u deze regio al langer verlaten heeft. Daar u het CGVS geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, kan het CGVS zich niet positief uitspreken over uw bewering een nood aan bescherming te kennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u over geen enkel overtuigend (identiteits)document beschikt dat uw beweerde recente herkomst uit Kurram Agency kan staven. U legde weliswaar een document neer van de in Parachinar gevestigde sjiitische organisatie Anjuman-e-Hussa(i)nia waarin over uw persoonlijke problemen die recent geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Pakistan wordt gesproken -, wat dus indirect ook uw beweerde recente verblijf in de regio zou moeten staven,- doch aan de inhoud van dit door u neergelegde document kan geen enkele bewijskracht toegekend worden. De inhoud van dit document strookt namelijk niet met uw verklaringen hierover afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS. Dit door u neergelegde documenten stelt immers dat de Taliban verschillende pogingen heeft ondernomen om u te ontvoeren maar dat u erin slaagde te ontkomen. Expliciet gepolst naar alle mogelijke problemen die u gekend hebt met groeperingen zoals de Taliban bracht u deze feiten evenwel op geen enkel moment ter sprake tijdens uw gehoor op het CGVS. U bracht in dit verband enkel ter sprake dat u en uw mededorpingen door hen via de walkie-talkie werden aangemaand om het dorp te verlaten (CGVS, p. 11 en 12). Geconfronteerd tot slot met de beschreven pogingen tot ontvoering in dit document, slaagde u er allerm minst in om hiervoor een eenduidige en geloofwaardige uitleg te geven. U beaamde in eerste instantie dat de Taliban inderdaad verschillende keren gepoogd heeft om u te ontvoeren, maar wanneer vervolgens gepolst werd naar meer details hiervoor (wie, wat, waar, wanneer), krabbelde u terug door te verklaren dat u enkel angst had door hen ontvoerd te zullen worden omdat iemand u zou gewaarschuwd hebben dat ze u zouden ontvoeren tegen losgeld. Over enige poging tot ontvoering was geen sprake meer. U kon evenwel vervolgens niet duiden wie die persoon is die u waarschuwde en waar en wanneer dit zou gebeurd zijn (CGVS, p. 12). Deze vaststelling zet uiteraard de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig op de helling, termeer ook volgens het door u neergelegde attest deze pogingen tot ontvoering door de Taliban aan de basis zouden gelegen hebben van uw vertrek uit Pakistan. Dat dit document werd uitgereikt na uw vertrek uit het land en met het oog op uw asielprocedure in België komt de objectieve bewijswaarde van dit document evenmin ten goede. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het op zich als weinig logisch en bijgevolg ongeloofwaardig kan worden bestempeld dat u als enige van uw familie het dorp verliet nadat de Taliban aan de sjiiten van uw dorp opriep het dorp te verlaten en ermee dreigde anders hen te zullen doden.

U verwees als bewijs van uw identiteit en afkomst uit Kurram Agency naar uw geboorteakte en uw bewijs van goed gedrag en zeden (police clearance/character certifice). Deze documenten staven inderdaad uw identiteit en wijzen er inderdaad op dat uw roots in Kurram Agency liggen, iets dat niet

ontkent wordt, maar ze wijzen er niet op dat u tot zeer recent aldaar verbleef. Deze documenten werden bovendien opgesteld in juli 2015, nadat u de regio al verlaten heeft. Bovendien beschikt uw geboortekte niet over een foto en de vaststelling dat beide door u neergelegde attesten in het Engels werden opgesteld en dit in een regio waar de meeste mensen nauwelijks in staat zijn om geschreven Engels te lezen, doet vermoeden dat ook deze documenten niet authentiek zijn. Overigens dient hier verwezen te worden naar informatie aan het dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan, alle soorten documenten vervalst kunnen worden. Het vermoeden ontstaat door dit alles ook dat u uw identiteitskaart en paspoort achterhoudt om uw recente verblijfplaats(en) in of buiten Pakistan te verhullen (uit de gegevens op een Pakistaanse identiteitskaart bijvoorbeeld blijkt o.a. de meest recente verblijfplaats van de houder). U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat beide documenten door de mensensmokkelaar werden achtergehouden (CGVS, p. 5).

Het vermoeden dat u niet recent en rechtstreeks uit Kurram Agency komt, wordt verder versterkt doordat u doorheen uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw reisweg. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken te voet en per auto vanuit Pakistan via Afghanistan naar Iran te hebben gereisd (verklaring DVZ, vraag 33). Evenwel na confrontatie met uw eerdere verklaringen dat u in uw paspoort over een Iraans visum beschikte, wijzigde u deze verklaringen en gaf aan legaal met uw eigen paspoort met het vliegtuig vanuit Pakistan naar Iran te hebben gereisd. U gaf hierbij aan vanuit Lahore (Pakistan) naar Qum in Iran te hebben gevlogen (verklaring DVZ, vraag 26 en 33). Tijdens uw gehoor op het CGVS gaf u dan weer te kennen vanuit Lahore naar een voor u onbekende bestemming in Iran te hebben gevlogen, waarbij u te kennen gaf op de Dienst Vreemdelingenzaken foutief te hebben verklaard op de stad Qum in Iran te hebben gevlogen (CGVS, p. 10). U slaagde er evenmin in enig bewijs van deze reisweg neer te leggen (bewijs aanvraag visum Iran, vliegtuigtickets, boarding pass, etc.) (CGVS, p. 10).

Voorts had u er grote moeite mee om het jarenlange gewapende conflict dat in uw regio van herkomst plaatsvond (2007-2013) te duiden. U geraakte niet verder dan algemene zaken dat het gewapend conflict in 2007 losbarstte, dat de sjiitische bevolking belaagd werd door gewapende soennitische groepen als de Taliban, Daesh (IS), Al Qaeda, en Haqqani groep, dat de hoofdweg naar Thall/Peshawar sindsdien geregeld was afgesloten, dat konvooien op deze weg werden aangevallen en dat er zich zelfmoordaanslagen gericht tegen sjiieten voordeden (CGVS, p. 4 ev.). U slaagde er evenwel niet in enig duidelijk onderscheid te maken tussen deze gewapende soennitische groeperingen en wanneer u gevraagd werd naar namen van plaatselijke groepen en commandanten van deze organisaties bleef u het antwoord schuldig. U liet bovendien uitschijnen dat IS reeds sinds 2007 actief is in regio, terwijl zij slechts hun opwachting maken in deze regio sinds eind 2014. U bleek evenmin enige kennis te hebben van gewapende sjiitische organisaties of Lashkars die in uw regio weerwerk zouden geboden hebben tegen voornoemde soennitische groeperingen en de sjiitische bevolking tegen hen zouden beschermd hebben. U ontkende zelfs het bestaan van dergelijke Shia organisaties zowel nu als in het verleden (CGVS, p. 5). Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt nochtans het bestaan van dergelijke organisaties. Verder bleek u ook niet in staat namen te geven van personen die het gewapend sjiitisch verzet zouden geleid hebben. Dat u hiervan geen enkel notie hebt komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde verblijf toen in de regio niet te goede, temeer uw bewering dat ook uw dorp gedurende langer dan anderhalf jaar zelfs werd aangevallen door deze soennitische groeperingen en ook dorpingen deelnamen aan het gewapend verzet hiertegen. Uw uitleg voor uw algemene gebrekkige kennis van het gewapend conflict in uw regio, met name dat u weinig namen kent omdat u tijdens de periode van de gevechten niet buiten kwam, overtuigt niet. U gevraagd naar militaire operaties gelanceerd door het leger in uw regio (Kurram Agency), ontkende u het bestaan van dergelijke operaties (CGVS, p. 4 en 9). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt evenwel het tegendeel. Het feit dat u het overlijden van de lokale religieuze leider Nawaz Irfani bovendien verkeerd in de tijd situeerde doet tevens vraagtekens rijzen over uw beweerde verblijf toen in de regio. U gaf verkeerdelijk aan dat hij op 14 december 2014 (of in de laatste maand van het jaar 2014) werd gedood in Islamabad en zijn begrafenis nog op diezelfde dag plaatsvond in Parachinar. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat hij op 26 november in Islamabad werd doodgeschoten en op 28 november 2014 werd begraven op een begraafplaats in Parachinar. Aangezien het hier om een ophefmakende moord ging op de lokale sjiitische religieuze leider en u beweerde aanwezig te zijn geweest op zijn begrafenis mag ook hier meer kennis van zaken verwacht worden (CGVS, p. 6). U bleek evenmin te weten wanneer hij door de autoriteiten verbannen werd uit de regio. U vermoedde dat dit gebeurde 5 à 6 maanden voor zijn overlijden, terwijl dit reeds in februari 2014 gebeurde (CGVS, p. 6).

Gezien u wel andere feiten kon weergeven over deze persoon en zijn overlijden (in de context van de verkiezingen van 2013) lijkt het er dan ook op dat u deze gebeurtenis onvolledig vanbuiten heeft geleerd. U bleek voorts evenmin op de hoogte van militaire operaties van het Pakistaanse leger in uw regio.

Ook uw beweerde betrokkenheid via een plaatselijke organisatie bij het helpen van slachtoffers van (bom)aanslagen en ontploffingen - u zou gewonden naar het hospitaal hebben gebracht en bloed hebben gedoneerd - overtuigt niet. Vooreerst slaagde u er niet in aan te geven voor welke organisatie u dit werk zou verricht hebben en wanneer gepolst werd naar uw kennis van (recente) bomaanslagen/zelfmoordaanslagen in uw regio (CGVS, p. 3) verwees u zeer vaag naar twee bomaanslagen op de markten van Kasmir Chow en Kuram Bazar, een aanslag tijdens de verkiezingscampagne van Dr. Riaz en twee aanslagen in Parachinar (één aan de school road en één op de weg die komt van de Punjabi bazaar) op dezelfde dag en dit twee of drie dagen voor het einde van de ramadan in 2014 (CGVS, p. 8 en 9). U kende van geen van deze aanslagen de exacte datum en kon van deze eerste drie aanslagen zelfs niet bij benadering aangeven wanneer deze plaatsvonden. U geraakte niet verder dan dat de aanslag op de markt van Kuram Bazar lang geleden gebeurde, voor u het land verliet (CGVS, p. 9). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de eerste aanslag op de markt van Kasmir Chow plaatsvond in september 2012, deze van Kuram Bazar in februari 2012 en deze tijdens de verkiezingscampagne van Dr Riaz in februari 2008. Gezien uw beweerde verblijf toen in de regio en uw verklaringen tijdens die aanslag in Kurma Bazaar ook zelf tussenbeide gekomen te zijn door gewonden naar het hospitaal te brengen, mag hier veel meer kennis van u verwacht worden (CGVS, p. 12). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat de twee aanslagen op dezelfde dag in Parachinar, waarover u sprak, plaatsvonden op 26 juli 2013 en dus niet in 2014. De Ramadan eindigde bovendien dat jaar op 7 augustus. Bovendien gepolst naar andere aanslagen waarbij u als hulpverlener tussenbeide kwam, geraakte u niet verder dan dat u dit soort werk twee of drie keer gedaan hebt. U kon evenwel geen details geven over de andere aanslagen of gebeurtenissen waarbij u tussenbeide kwam. U geraakte niet verder dan dat u zich dit niet meer herinnert, dat u dit alles vergeten bent (CGVS, p. 12). Alle bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat u geboorteregio reeds lang geleden verlaten heeft.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen tevens dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering in mei 2015 problemen ondervonden te hebben in Pakistan.

Daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw recente problemen in Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische

mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recente problemen uit Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten. Daar u wellicht al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders, in Pakistan of in het buitenland, een leven op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De door u neergelegde SD kaart bevat volgens uw verklaringen enkel foto's en video's over de algemene toestand in uw regio van herkomst. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en hier blijft u in gebreke.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de manifeste appreciatiefout”, en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Ter ondersteuning van zijn verzoek laat verzoeker tevens gelden: “machtsoverschrijding, te weten de schending van de interne motivering van administratieve handelingen en de schending van het beginsel van goed bestuur”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel het CGVS op basis van uw verklaringen erkent dat uw roots in Kurram Agency liggen, wist u er het CGVS niet van te overtuigen dat u aldaar verbleef tot mei 2015, zoals u beweert (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het lijkt er zeer sterk op dat u deze regio al langer verlaten heeft. Daar u het CGVS geen duidelijk en geloofwaardig zicht biedt op uw meest recente verblijfssituatie, kan het CGVS zich niet positief uitspreken over uw bewering een nood aan bescherming te kennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u over geen enkel overtuigend (identiteits)document beschikt dat uw beweerdde recente herkomst uit Kurram Agency kan staven. U legde weliswaar een document neer van de in Parachinar gevestigde sjitische organisatie Anjuman-e-Hussa(i)nia waarin over uw persoonlijke problemen die recent geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Pakistan wordt gesproken -, wat dus indirect ook uw beweerdde recente verblijf in de regio zou moeten staven,- doch aan de inhoud van dit door u neergelegde document kan geen enkele bewijskracht toegekend worden. De inhoud van dit document strookt namelijk niet met uw verklaringen hierover afgelegd tijdens uw gehoor op het CGVS. Dit door u neergelegde documenten stelt immers dat de Taliban verschillende pogingen heeft ondernomen om u te ontvoeren maar dat u erin slaagde te ontkomen. Expliciet gepolst naar alle mogelijke problemen die u gekend hebt met groeperingen zoals de Taliban bracht u deze feiten evenwel op geen enkel moment ter sprake tijdens uw gehoor op het CGVS. U bracht in dit verband enkel ter sprake dat u en uw mededorpelingen door hen via de walkie-talkie werden aangemaand om het dorp te verlaten (CGVS, p. 11 en 12). Geconfronteerd tot slot met de beschreven pogingen tot ontvoering in dit document, slaagde u er allerm minst in om hiervoor een eenduidige en geloofwaardige uitleg te geven. U beaamde in eerste instantie dat de Taliban inderdaad verschillende keren gepoogd heeft om u te ontvoeren, maar wanneer vervolgens gepolst werd naar meer details hiervoor (wie, wat, waar, wanneer), krabbelde u terug door te verklaren dat u enkel angst had door hen ontvoerd te zullen worden omdat iemand u zou gewaarschuwd hebben dat ze u zouden ontvoeren tegen losgeld. Over enige poging tot ontvoering was geen sprake meer. U kon evenwel vervolgens niet duiden wie die persoon is die u waarschuwde en waar en wanneer dit zou gebeurd zijn (CGVS, p. 12). Deze vaststelling zet uiteraard de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig op de helling, termeer ook volgens het door u neergelegde attest deze pogingen tot ontvoering door de Taliban aan de basis zouden gelegen hebben van uw vertrek uit Pakistan. Dat dit document werd uitgereikt na uw vertrek uit het land en met het oog op uw asielprocedure in België komt de objectieve bewijswaarde van dit document evenmin ten goede. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het op zich als weinig logisch en bijgevolg ongeloofwaardig kan worden bestempeld dat u als enige van uw familie het dorp verliet nadat de Taliban aan de sjiiten van uw dorp opriep het dorp te verlaten en ermee dreigde anders hen te zullen doden.

U verwees als bewijs van uw identiteit en afkomst uit Kurram Agency naar uw geboorteakte en uw bewijs van goed gedrag en zeden (police clearance/character certifice).

Deze documenten staven inderdaad uw identiteit en wijzen er inderdaad op dat uw roots in Kurram Agency liggen, iets dat niet ontkent wordt, maar ze wijzen er niet op dat u tot zeer recent aldaar verbleef. Deze documenten werden bovendien opgesteld in juli 2015, nadat u de regio al verlaten heeft. (...) Overigens dient hier verwezen te worden naar informatie aan het dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan, alle soorten documenten vervalst kunnen worden. Het vermoeden ontstaat door dit alles

ook dat u uw identiteitskaart en paspoort achterhoudt om uw recente verblijfplaats(en) in of buiten Pakistan te verhullen (uit de gegevens op een Pakistaanse identiteitskaart bijvoorbeeld blijkt o.a. de meest recente verblijfplaats van de houder). U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat beide documenten door de mensensmokkelaar werden achtergehouden (CGVS, p. 5).

Het vermoeden dat u niet recent en rechtstreeks uit Kurram Agency komt, wordt verder versterkt doordat u doorheen uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw reisweg. Zo verklaarde u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken te voet en per auto vanuit Pakistan via Afghanistan naar Iran te hebben gereisd (verklaring DVZ, vraag 33). Evenwel na confrontatie met uw eerdere verklaringen dat u in uw paspoort over een Iraans visum beschikte, wijzigde u deze verklaringen en gaf aan legaal met uw eigen paspoort met het vliegtuig vanuit Pakistan naar Iran te hebben gereisd. U gaf hierbij aan vanuit Lahore (Pakistan) naar Qum in Iran te hebben gevlogen (verklaring DVZ, vraag 26 en 33). Tijdens uw gehoor op het CGVS gaf u dan weer te kennen vanuit Lahore naar een voor u onbekende bestemming in Iran te hebben gevlogen, waarbij u te kennen gaf op de Dienst Vreemdelingenzaken foutief te hebben verklaard op de stad Qum in Iran te hebben gevlogen (CGVS, p. 10). U slaagde er evenmin in enig bewijs van deze reisweg neer te leggen (bewijs aanvraag visum Iran, vliegtuigtickets, boarding pass, etc.) (CGVS, p. 10).

Voorts had u er grote moeite mee om het jarenlange gewapende conflict dat in uw regio van herkomst plaatsvond (2007-2013) te duiden. U geraakte niet verder dan algemene zaken dat het gewapend conflict in 2007 losbarstte, dat de sjiitische bevolking belaagd werd door gewapende soennitische groepen als de Taliban, Daesh (IS), Al Qaeda, en Haqqani groep, dat de hoofdweg naar Thall/Peshawar sindsdien geregeld was afgesloten, dat konvooien op deze weg werden aangevallen en dat er zich zelfmoordaanslagen gericht tegen sjiieten voordeden (CGVS, p. 4 ev.). U slaagde er evenwel niet in enig duidelijk onderscheid te maken tussen deze gewapende soennitische groeperingen en wanneer u gevraagd werd naar namen van plaatselijke groepen en commandanten van deze organisaties bleef u het antwoord schuldig. (...) U bleek evenmin enige kennis te hebben van gewapende sjiitische organisaties of Lashkars die in uw regio weerwerk zouden geboden hebben tegen voornoemde soennitische groeperingen en de sjiitische bevolking tegen hen zouden beschermd hebben. U ontkende zelfs het bestaan van dergelijke Shia organisaties zowel nu als in het verleden (CGVS, p. 5). Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt nochtans het bestaan van dergelijke organisaties. Verder bleek u ook niet in staat namen te geven van personen die het gewapend sjiitisch verzet zouden geleid hebben. Dat u hiervan geen enkel notie hebt komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde verblijf toen in de regio niet te goede, temeer uw bewering dat ook uw dorp gedurende langer dan anderhalf jaar zelfs werd aangevallen door deze soennitische groeperingen en ook dorpelingen deelnamen aan het gewapend verzet hiertegen. Uw uitleg voor uw algemene gebrekkige kennis van het gewapend conflict in uw regio, met name dat u weinig namen kent omdat u tijdens de periode van de gevechten niet buiten kwam, overtuigt niet. U gevraagd naar militaire operaties gelanceerd door het leger in uw regio (Kurram Agency), ontkende u het bestaan van dergelijke operaties (CGVS, p. 4 en 9). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt evenwel het tegendeel. Het feit dat u het overlijden van de lokale religieuze leider Nawaz Irfani bovendien verkeerd in de tijd situeerde doet tevens vraagtekens rijzen over uw beweerde verblijf toen in de regio. U gaf verkeerdelijk aan dat hij op 14 december 2014 (of in de laatste maand van het jaar 2014) werd gedood in Islamabad en zijn begrafenis nog op diezelfde dag plaatsvond in Parachinar. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat hij op 26 november in Islamabad werd doodgeschoten en op 28 november 2014 werd begraven op een begraafplaats in Parachinar. Aangezien het hier om een ophefmakende moord ging op de lokale sjiitische religieuze leider en u beweerde aanwezig te zijn geweest op zijn begrafenis mag ook hier meer kennis van zaken verwacht worden (CGVS, p. 6). U bleek evenmin te weten wanneer hij door de autoriteiten verbannen werd uit de regio. U vermoedde dat dit gebeurde 5 à 6 maanden voor zijn overlijden, terwijl dit reeds in februari 2014 gebeurde (CGVS, p. 6). Gezien u wel andere feiten kon weergeven over deze persoon en zijn overlijden (in de context van de verkiezingen van 2013) lijkt het er dan ook op dat u deze gebeurtenis onvolledig vanbuiten heeft geleerd. U bleek voorts evenmin op de hoogte van militaire operaties van het Pakistaanse leger in uw regio.

Ook uw beweerde betrokkenheid via een plaatselijke organisatie bij het helpen van slachtoffers van (bom)aanslagen en ontploffingen - u zou gewonden naar het hospitaal hebben gebracht en bloed hebben gedoneerd - overtuigt niet. Vooreerst slaagde u er niet in aan te geven voor welke organisatie u dit werk zou verricht hebben en wanneer gepolst werd naar uw kennis van (recente) bomaanslagen/zelfmoordaanslagen in uw regio (CGVS, p. 3) verwees u zeer vaag naar twee bomaanslagen op de markten van Kasmir Chow en Kuram Bazar, een aanslag tijdens de

verkiezingscampagne van Dr. Riaz en twee aanslagen in Parachinar (één aan de school road en één op de weg die komt van de Punjabi bazaar) op dezelfde dag en dit twee of drie dagen voor het einde van de ramadan in 2014 (CGVS, p. 8 en 9). U kende van geen van deze aanslagen de exacte datum en kon van deze eerste drie aanslagen zelfs niet bij benadering aangeven wanneer deze plaatsvonden. U geraakte niet verder dan dat de aanslag op de markt van Kuram Bazar lang geleden gebeurde, voor u het land verliet (CGVS, p. 9). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de eerste aanslag op de markt van Kasmir Chow plaatsvond in september 2012, deze van Kuram Bazar in februari 2012 en deze tijdens de verkiezingscampagne van Dr Riaz in februari 2008. Gezien uw beweerde verblijf toen in de regio en uw verklaringen tijdens die aanslag in Kurma Bazaar ook zelf tussenbeide gekomen te zijn door gewonden naar het hospitaal te brengen, mag hier veel meer kennis van u verwacht worden (CGVS, p. 12). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat de twee aanslagen op dezelfde dag in Parachinar, waarover u sprak, plaatsvonden op 26 juli 2013 en dus niet in 2014. (...) Bovendien gepolst naar andere aanslagen waarbij u als hulpverlener tussenbeide kwam, geraakte u niet verder dan dat u dit soort werk twee of drie keer gedaan hebt. U kon evenwel geen details geven over de andere aanslagen of gebeurtenissen waarbij u tussenbeide kwam. U geraakte niet verder dan dat u zich dit niet meer herinnert, dat u dit alles vergeten bent (CGVS, p. 12). Alle bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat u geboorteregio reeds lang geleden verlaten heeft.

Bovenstaande vaststellingen bevestigen tevens dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering in mei 2015 problemen ondervonden te hebben in Pakistan.

Daar u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw mogelijke verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland gedurende de laatste jaren en daar u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw recente problemen in Kurram Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten.

(...)

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De door u neergelegde SD kaart bevat volgens uw verklaringen enkel foto's en video's over de algemene toestand in uw regio van herkomst. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en hier blijft u in gebreke. (...).

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, zet verzoeker het volgende uiteen:

"CGVS is van mening dat Mijnheer uit Kurram Agency komt maar is van mening dat de verzoeker sinds lang dit gebied heeft verlaten.

Nochtans moet het vaststellen worden dat het argument van het CGVS niet aantoont dat de verzoeker sinds lang zijn gebied heeft verlaten.

- CGVS verwijt aan de verzoeker om geen identiteitsdocument te hebben om zijn recente herkomst aan te tonen.

Op deze punt moet het vaststellen worden dat het gebrek van die documenten de niet recent herkomst van de verzoeker niet aantoont.

Meer heeft de verzoeker uitgelegd dat deze documenten door de smokkelaar werd genomen tijdens de vlucht.

Nochtans heeft hij een kopie van zijn passpoort voor zijn vlucht heeft gemaakt en hij heeft nu ontvangen door familieleden (zie bijlage van dit verzoekschrift).

Het blijkt uit die kopie dat Mijnheer uit Kurram Agency aankomt en aantoont zijn identiteit.

Bijgevolg kan het niet meer betwist dat Mijnheer recent uit Kurram Agency aankomt en dat hij recent daar leeft.

Meer heeft Mijnheer ook verschillende recente attestatie, geboorte akte, en bewijs van goed gedrag en zeden, maar de verweerde partij is van mening dat deze documenten niet een recent afkomstig aantoont.

Betreffende de attestatie van de organisatie Anjuman-e-Hussainia is CGVS van mening dat het tegenstrijdig zou zijn met de verklaringen van de verzoeker.

Nochtans moet het vaststellen dat CGVS niet met de context rekening gehouden heeft.

Immers is Mijnheer jong en was zeer weinig geschoold.

Meer was hij in zeer stress staat in België aangekomen, en tijdens zijn verhoor heeft hij de laste evenementen verteld.

Met zijn stressvol staat heeft hij vergeten sommige omstandigheden te vertellen maar de verzoeker aan alle vragen antwoord over die omstandigheden.

Aldus heeft het CGVS niet met de context rekening gehouden en bijgevolg heeft het CGVS het behoorlijke bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Betreffende de geboorteakte en het bewijs van goed gedrag en zeden is CGVS van mening dat het de roots van de verzoeker aantoont, maar CGVS verwijt dat ze in Engels geschreven zijn en dat er geen foto's bij zitten.

Nochtans moet het vaststellen worden dat Engels een officiële taal van Pakistan en dat bijgevolg is het normaal dat het document in die taal is geschreven.

Betreffende het gebreken van foto, moet het ook vaststellen dat dergelijke documenten niet opleggen dat foto's geplaatst moet worden.

Bijgevolg zijn de verwijten van het CGVS zonder grond.

CGVS gaat verder en beschouwt dat de Pakistaanse documenten vervalst kunnen zijn wegens corruptie.

Het bestuur verwijst naar zijn documentatie.

Nochtans moet het vaststellen worden dat CGVS niet uitlegt waarom de gedeponeerd documenten valse zou zijn, en de verwijzing naar algemeen documentatie niet genoeg is.

Immers moet het CGVS uitlegen in wat de gedeponeerd documenten vals zou zijn.

Het is niet het geval in de bestreden beslissing en we moeten bijgevolg vaststellen worden dat CGVS een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht heeft gepleegd.

Immers moet het herinneren worden dat deze plicht oplegt aan het bestuur om het dossier zorgvuldig en nauwkeurig klaar te maken.

Zonder een grondige analyse van het document en door alleen maar naar algemeen documentatie verwijzen heeft het CGVS die plicht geschonden heeft.

Bijgevolg is er een schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat feit is ernstiger dat die documenten tonen aan dat de verzoeker in Kurram Agency zit voor zijn vlucht en tonen aan zijn recente herkomst uit die gebied.

- CGVS is van mening dat het reis van de verzoeker ongeloofwaardig zou zijn

Volgens CGVS zou er tegenstrijdigheid zijn in het relaas van de reis van de verzoeker tussen verklaring bij DVZ en bij CGVS en het zou aantonen dat hij niet uit Kurram Agency komt.

Eerst moet het vaststellen dat een tegenstrijdigheid in een vluchtreis niet speelt over de herkomst van de verzoeker.

Bijgevolg is het geen nuttige argument om de herkomst van de verzoeker in gevaar te brengen.

Meer moet het vaststellen worden dat er geen tegenstrijdig in het relaas van de verzoeker bestaat.

Immers heeft hij uitgelegd tijdens zijn verhoor bij CGVS zijn reis.

Verzoeker ook heeft uitgelegd dat de route die bij DVZ wordt uitgelegd niet correct was maar dat hij onmiddellijk de goede route gaf.

Hij had aldus de correctie direct gemaakt.

Voorts sprak Mijnheer over de stad Qum in Iran maar hij was niet zeker ervan dat hij daar was maar hij dacht het.

Meer leegt Mijnheer ter staving van die verzoekschrift een proef van zijn route neer met name een passingboard op zijn naam.

Bijgevolg bestaat er geen tegenstrijdigheid tussen zijn verhoren en heeft hij proef over zijn route gegeven.

Het wordt aan de verzoeker verweten om alle details van het conflict van de laatste jaren niet te kennen die zijn gebied hadden getroffen.

Het wordt ook aan de verzoeker verweten om het onderscheid tussen Al Qaida en Daesh niet te maken, om het bestaan van Sijtse Militie niet te kennen en om zich van datum op bepaalde gebeurtenissen te vergissen.

Het is echter nodig om vast te stellen dat CGVS niet met de context rekening heeft gehouden die voor de verzoeker de overhand heeft.

Mijnheer is zeer weinig naar school gegaan en zijn tijd werd tussen het huis en het familieveld delen.

De enige output die hij zich kon toelaten was de reizen naar Parachinar aan 20 kilometers, om te doen vol van noodzakelijke goederen voor de familie.

Bovendien legde hij uit dat hij thuis blijft uit angst om door terroristen gepakt te worden, of om zijn familie te helpen, of om de bank van bloed te helpen bij de grote aanvallen.

In een dergelijke context kan men hem niet verwijten om niet de verschillen tussen de verschillende terroristische groepen te kennen in zoverre dat het modus operandi gelijksoortig is, en dat de doelen met name de Sjiieten van het gebied onder meer te vermoorden gelijksoortig zijn.

Het is eveneens nodig om eraan te herinneren dat de verzoeker afkomstig uit een klein dorp is, dat hij toegang tot zeer weinig informatie had zodanig dat hij teruggegeven slechts de informatie waarvan hij kennis had.

Dit feit is ernstiger dat de verzoeker zeer weinig op school is geweest.

Bijgevolg door niet met de context rekening te houden, heeft CGVS het principe van behoorlijk bestuur, in de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Betreffende de fouten gedaan door de verzoeker is het nodig om vast te stellen dat hij in een stand van belangrijke stress in België is aangekomen na een lange en uiterst gevaarlijke reis.

Hij werd zeer snel na zijn komst op het grondgebied ondervraagd zodanig dat hij altijd sterk getroffen bleef waar door hem had geleefd.

In een dergelijk context, wordt de weinig fouten begaan door de verzoeker verklaard.

CGVS betwist de hulp dat de eiser aan het ziekenhuis en bank van bloed heeft aangebracht.

Hij is van mening dat de verzoeker de naam van de instelling niet kon geven en zich op de gebeurtenissen zou vergissen waarvan hij verwijzing deed.

Het is nodig om nog eens eraan te herinneren dat CGVS niet met de context rekening hield waarin zich de verzoeker bevond.

Immers is het nodig om eraan te herinneren dat de verzoeker nog jong is, zeer weinig ingelicht, en aan landbouwwerkzaamheden opgesloten.

Bovendien heeft hij vooral zijn hulp voor de bank van bloed willen bewijzen, en het, weinig in voert de naam die deze droeg, zodanig dat hij hem verweten kan worden om niet de naam niet te kennen.

Voorts bagatelliseert CGVS de informatie die hem worden gegeven de verzoeker die de naam van het ziekenhuis hebben gegeven waar hij hielp.

Betreffende de data is het raadzaam dat men geen met de vorige context rekening heeft gehouden.

Als hij zijn hulp bewees, moest hij eveneens om aan het familieleven blijven deelnemen, en moest zich om beschermen.

Immers zoals de verzoeker heeft uitgelegd zijn deelname aan deze activiteiten hem gelden bedreigingen en pogingen tot ontvoering

Daarom in zo'n context, was het meer dan erg voorzichtig door hun te blijven te hulp komen.

De druk van de terroristen wordt echter dergelijk dat de verzoeker werd verplicht om zijn land te vluchten.

Aldus rekening houdend met het geheel van deze context, kan hij de eiser verweten worden om niet bepaalde data niet te kennen."

De Raad stelt vast dat zowel het feitenrelaas als de omschrijving van de wijze waarop de aangehaalde rechtsregels werden geschonden is opgesteld in een tekst die een normale lezing bemoeilijkt. De opgestelde tekst van het verzoekschrift bevat immers een veelheid aan grammaticale fouten en onbegrijpelijke zinsconstructies waardoor het voor de Raad uiterst moeilijk is de inhoud zoals bedoeld door verzoekende partij te duiden en te beoordelen.

Voor zover verzoeker herhaalt dat de identiteitsdocumenten die zijn recente verblijf zouden kunnen aantonen door zijn smokkelaar werden afgenomen, weerlegt verzoeker niet het in de bestreden beslissing gemotiveerde vermoeden dat hij zijn identiteitskaart en paspoort achterhoudt om zijn recente verblijfplaats(en) in of buiten Pakistan te verhullen. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde fotokopie van verzoekers paspoort, dient te worden opgemerkt dat deze onvolledig (slechts twee pagina's) is en geen informatie verschaft over zijn recente verblijfplaats(en). De kopie staat inderdaad verzoekers identiteit en zijn initiële herkomst uit Kurram Agency, hetgeen volgens de bestreden beslissing niet ter discussie staat, maar wijst er niet op dat hij tot zeer recent daar verbleef. Dat de pagina's bestemd voor visa en in- en uitreisstempels ontbreken, versterkt enkel het vermoeden dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust geen duidelijk zicht wil bieden op zijn meest recente verblijfssituatie. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de eveneens bij het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van de identiteitskaarten van verzoekers ouders zijn eigen verblijfssituatie vermogen te staven.

In de mate verzoeker nog verwijst naar "verschillende recente attestatie, geboorteakte en bewijs van goed gedrag en zeden" en de "attestatie van de organisatie Anjuman-e-Hussainia" doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande.

De Raad is van mening dat noch verzoekers jeugdige leeftijd, noch zijn lage scholingsgraad, noch de stressvolle staat waarin hij zich tijdens zijn gehoor zou hebben bevonden de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de inhoud van het document van de organisatie Anjuman-e-Hussainia en zijn eigen verklaringen kunnen verklaren, te meer daar de discrepantie betrekking heeft op gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met verzoekers beweerd vrees voor vervolging bij terugkeer. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 5, gehoorverslag). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Voor zover verzoeker uit de bestreden beslissing zou afleiden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hem neergelegde documenten als zijnde vals beschouwt omdat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Pakistan alle soorten documenten vervalst kunnen worden, gaat hij voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing zich niet uitsluitend steunt op deze informatie om de authenticiteit van voornoemde documenten in twijfel te trekken. Zo werd vastgesteld dat ze er niet op wijzen dat verzoeker zeer recent aldaar verbleef, dat ze werden opgesteld in juli 2015, nadat verzoeker de regio al verlaten had, hetgeen verzoeker niet weerlegt. Het gegeven dat uit voormelde informatie blijkt dat in Pakistan documenten systematisch worden vervalst of onrechtmatig verkregen, is van die aard dat het de reeds gebrekkige bewijswaarde van de door verzoeker bijgebrachte documenten nog meer op de helling plaatst.

In de mate dat verzoeker van mening zou zijn dat uit de tegenstrijdigheden in de verklaringen over zijn reisweg geen argument kan worden gepuurd om zijn recente en rechtstreekse herkomst uit Kurram Agency in vraag te stellen, kan hij niet worden gevolgd. Waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk had verklaard te voet en per auto vanuit Pakistan via Afghanistan naar Iran te hebben gereisd, wijzigde hij uiteindelijk deze verklaring en gaf hij aan legaal met een eigen paspoort het vliegtuig te hebben genomen naar Iran (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 33). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker slechts dat hij zijn vertaler zei dat de route die hij eerst beschreef niet correct was (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft uitgelegd dat de route die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beschreef niet correct was en hij zichzelf direct heeft gecorrigeerd, heft voormelde tegenstrijdigheid niet op. Tijdens zijn gehoor neemt verzoeker tevens afstand van zijn eerdere verklaring op de stad Qum in Iran te hebben gevlogen met als reden dat hij zijn bestemming eigenlijk niet kende en daarom maar gewoon de stad Qum had vernoemd (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). In de mate dat verzoeker geen afdoende verklaring kan geven voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheden, ondermijnt hij zijn algemene geloofwaardigheid. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat voormelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de eerste etappes van de door verzoeker beschreven reisweg – de route gevolgd van Pakistan tot in Iran – zodat de wel de vraag wel degelijk rijst of verzoeker zijn reis naar Europa daadwerkelijk heeft aangevat vanuit Pakistan, laat staan vanuit Kurram Agency.

Voor zover verzoeker zou menen dat hij zijn reisroute aantoont met de bij zijn verzoekschrift gevoegde kopie van "*een passingboard op zijn naam*", kan hij evenmin worden gevolgd. Het betreft hier een ticket voor de overtocht per boot van het Griekse eiland Chios naar het Griekse vasteland (Piraeus), die verzoeker op 10 juni 2015 zou hebben gemaakt. Het valt niet in te zien op welke wijze verzoeker hiermee aantoont dat hij op 9 mei 2015 zijn woning in Kurram Agency verliet en de volgende dag een vlucht nam van Lahore naar Iran, zoals verklaard tijdens zijn gehoor (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat hij omstreeks 31 mei 2015 van Turkije naar Griekenland voer (stuk 11, verklaring DVZ, vraag 33), daar waar uit het bijgevoegde ticket blijkt dat deze overtocht zo'n tien dagen later plaatsvond.

De Raad meent dat verzoeker zijn gebrekkige, hooguit zeer algemene kennis van het in zijn regio aan de gang zijnde gewapende conflict, van de voornaamste daarin betrokken actoren en van het tijdstip waarop enkele belangrijke gebeurtenissen plaatsvonden niet verschoont door er op te wijzen dat hij niet lang naar school is gegaan, zelden buitenshuis kwam, afkomstig is uit een klein dorp, slechts tot zeer weinig informatie toegang had en veel stress had toen hij in België aankwam. Van iemand die beweert gedurende jaren in een dorp te hebben gewoond dat werd belaagd door rivaliserende sektarische groepen en er ook zelf rechtstreeks door te zijn bedreigd, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat

het conflict dermate deel uitmaakt van diens dagelijkse leefwereld dat hij er tot in zeker detail over kan vertellen. Zijn lage scholingsgraad kan desbetreffend dan ook geen verklaring vormen voor het gebrek aan kennis ervan. Hoger werd reeds aangegeven dat stress evenmin een afdoende verklaring biedt, in de mate dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt ook vast dat, voor zover verzoeker een geïsoleerd bestaan aanvoert ter verschoning van zijn gebrek aan kennis, een dergelijk profiel zich moeilijk verdraagt met verzoekers beweerde betrokkenheid bij het helpen van slachtoffers van aanslagen via een plaatselijke organisatie.

Wat betreft verzoekers verweer met betrekking tot de in de bestreden beslissing gemaakte vaststelling dat hij zijn beweerde betrokkenheid bij het helpen van slachtoffers van aanslagen niet aannemelijk maakt, merkt de Raad op dat de schabouwelijke formulering ervan een goed begrip van de aangevoerde argumenten in de weg staat. De Raad is niettemin van oordeel dat noch verzoekers leeftijd, noch het gegeven dat hij nauwelijks zou zijn ingelicht, noch zijn landbouwwerkzaamheden enige verklaring bieden voor zijn onwetendheid aangaande de naam van de organisatie waarvoor hij werkte en de details van aanslagen waarbij hij tussenbeide kwam. In zoverre hij zou aanvoeren dat hij naast zijn activiteiten in dienst van de hulporganisatie ook nog een familieleven had en zich door zijn werkzaamheden blootstelde aan bedreigingen en pogingen tot ontvoering, geeft hij niet aan in welke zin deze elementen afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan kennis in zijn hoofd.

Aangezien hoger is komen vast te staan dat verzoeker zijn recente en rechtstreekse herkomst uit Kurram Agency aannemelijk maakt noch staft, kan er tevens geen geloof worden gehecht aan zijn bewering bedreigingen te hebben ontvangen van leden van de taliban en/of Islamitische Staat.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde persartikels, de verwijzing naar zijn profiel, asielrelaas, documenten en situatie in Pakistan doen geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift dat zijn dossier zou worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal *“teneinde minstens een grondig en recent onderzoek te voeren naar het interne vluchtalternatief”*. Hij wenst tevens een nieuw verhoor *“teneinde de vluchtmotieven ten gronde te bevragen”* en een onderzoek naar de dood van verzoekers broer, H. N. door simpele navraag bij het Khyber Teaching Hospital te Peshawar.

Echter, uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. DIGNEF